

בחרתי בחיים

אין לי צורך לראות את ראש הממשלה או את שר הבריאות מתחסנים מול המצלמות כדי לדעת שאני יכול להתחסן בשקט בלי לקחת סיכון מיותר

אני שמח שנמצא חיסון לקורונה, ואין לי כוונה לוותר עליו. קראתי מה שכותבים ואומרים מי שתומכים בחיסון ומי שמסרבים להתחסן – והחלטתי להתחסן. זה לא מפתיע שיש מי שמתנגדים לחיסון, כשם שלא מפתיע אותי שמי שמסרבים להתחסן, מתקשים או לא יודעים להסביר את סירובם. יש גם מי שטענו ועדיין טוענים שהקורונה איננה מגיפה, והיא לא יותר משפעת. מבין מי שמסרבים להתחסן, יש מי שמשמיעים טענות לא רציניות ולא הגיוניות, ויש מי שמשמיעים נימוקים שאין להם שום אחיזה במציאות.

כששקלתי אם להתחסן לא התבססתי על אמירות סתמיות. קראתי חומרים שמהם השתכנעתי שהסיכון בקבלת חיסון קטן מהסיכונים שעליהם מתריעים מתנגדי החיסון. יש קבוצות של מתנגדי החיסון שפועלות באינטרנט, שחברים בהן רופאים שמנסים לשכנע אותנו לא להתחסן, קראתי גם את דעתם.

חבר שלי, קרדיולוג מוכר ומנתח לב בעל מוניטין, שלח לי נייר עמדה רפואי מעניין שחיברו שלושה רופאות: ד"ר מיכל הרן, מר מחית להמטולוגיה ורפואה פנימית במרכז הרפואי קפלן, שהיא גם מרצה קלינית בכירה בבית הספר לרפואה של האוניברסיטה העברית; ד"ר מיכל עוז, מומחית ברפואת משפחה, ופרופ' עי' דית שחר, מהמחלקה לאימונולוגיה במכון ויצמן למדע. המס' מך המפורט, שרובו כתוב בשפה רפואית, בוחן במקצועיות את הסיכונים, ונכתב בו בין השאר מה שכולנו יודעים, שכמו בכל תרופה או חומר זר שמוחדר לגוף, קיימת גם בחיסון סכנה לתגור בות אלרגיות שעלולות להיות מסכנות חיים. מחברות המסמך מציינות שלא ניתן לשלול אפשרויות של תופעות לוואי וסיכור נים משמעותיים לטווח הארוך והבינוני, מכיוון שניסיון העבר מלמד שטכנולוגיות חדשות שמבוססות על החדרת חומר גנטי לתאים עלולות להביא לתוצאות קשות, בלתי צפויות ומאוחרות, שמי תגלות אחרי מספר שנים.

שלוש החוקרות סבורות שיש לנקוט משנה זהירות ולתת את החיסון רק למס' פר מוגבל של אנשים, תוך מעקב שיתבצע במשך כמה שנים, ולנהוג כך כל עוד לא הוכחה לטענתן בטיחותם של החיסונים מעבר לכל ספק.

מי שתומכים במתן החיסון טוענים חד משמעית שהוא בטוח, ולא נעשו קיצורי דרך רפואיים במתן האישורים לחברות התרופות

ד"ר אורן קובילר, חוקר וירוסים שבחר להתעמת עם ד"ר מיכל הרן ועם שתי הרופאות האחרות, שולל מדעית את הטע'נות וטוען כי החיסון עבר את כל השלבים המקובלים, ורוב קי'צורי הדרך נעשו רק בבירוקרטיה ובהשגת המימון. הוא מסכים לכך שתופעות הלוואי נבדקו רק שלושה חודשים ממועד מתן החיסון באוכלוסייה גדולה, והוא טוען שלפי ההיגיון של ד"ר הרן, גם חמש שנים אינן מספיקות.

לדברי ד"ר קובילר, בכל החיסונים המוכרים, כל תופעות הלוואי מתרחשות בשבועיים שלאחר מתן החיסון, ותופעות לוואי מאוחרות לא באמת קושרו למתן החיסון. לדבריו, חיסוני RNA (שכוללים מעטפת שומנית שדומה לקרומי הגוף מתוך כוונה שהמעטפת תתאחד עם קרומי התאים של האדם המחו'סן) אינם נחשבים בחמש השנים האחרונות לטכנולוגיה חדשה. מי שתומכים במתן החיסון טוענים חר'משמעית שהוא בטוח, ולא נעשו קיצורי דרך רפואיים. אין לי השכלה רפואית, ואין לי רופא שייצרו את החיסונים. אין לי השכלה רפואית, ואין לי צורך לראות את ראש הממשלה או את שר הבריאות מתחסנים מול המצלמות, בתשרי שנראה לקוח מהטלוויזיה של צפון קר'ריאה, כדי לדעת שאני יכול להתחסן בשקט מבלי שאני לוקח סיכונים מיותרים. אני בחרתי בחיים – בחרתי להתחסן. ●

איור: אורי פינק

חרדות לזכות

בעקבות הקורונה נפגעו העובדות החרדיות באופן משמעותי יותר מנשים ממגזרים אחרים. האינטרס שלהן בהעסקה חוקית, הוגנת ושווה הוא אינטרס ציבורי כללי

מהעובדות החרדיות (כ' 50% יותר מעוב'דות יהודיות שאינן חרדיות). בימים אלה אנחנו מפרסמות דוח שבו אנו מנתחות את השנים הראשונות בעבודת הקו לח'רדיות – הפניות לקו, הממצאים העולים מהן, והחסמים העיקריים העומדים בפני עובדות חרדיות – ומציעות פתרונות וצ'עדי מדיניות למצבן המורכב. רק פתור'נות שבוחנים את מצבן של העובדות הח'רדיות בפריזמה של הצטלבות זהויותיהן – יוכלו לשפר את תנאי ואיכות התעסוק'ה שלהן.

הנשים החרדיות הן חלק משמעותי משוק העבודה ומכוח העבודה בחברה החרדית (כיום כ' 75% מהן עובדות), והן המפרנסות העיקריות ברוב משקי הבית החרדיים. האינטרס שלהן בהעסקה חוק'ית, הוגנת ושווה הוא אינטרס ציבורי כללי, והדיון לגבי אפלייתן בעבודה נוגע של התא המשפחתי החרדי בקיום כלכ' לי עצמאי. אנחנו חייבות וחייבים לוודא שהעובדות החרדיות יצאו מהמשבר מחו'רזקת, כתנאי לחברה חרדית בת קיימא. ● הכותבת היא מנהלת הקו הפתוח ומערך האכיפה בשדולת הנשים

דרך משרד החינוך, ולכן היא לא נהנית מפיקוח משרד החינוך על תנאי עבודתה או מסיוע של ארגון עובדים. זה המצב של עובדות הוראה חרדיות רבות שעובדות במוסדות פרטיים או מוכרים שאינם רש'מיים, בעבודה וזה לעמיתותיהן במשרד החינוך, אך עם פחות זכויות. בשלוש השנים האחרונות אנו מפע'י'לות בשדולת הנשים בישראל קו סיוע משפטי ייעודי לעובדות חרדיות, שבו סייענו ליותר מ' 3,000 נשים לקבל את הזכויות שמגיעות להן בעבודה, וקיבלנו דרכן צוהר לעולם העבודה של נשים חר'דיות. הפונות אלינו מתארות תמונה קשה ומטרידה של הפרה שיטתית, רוחבית וע'מוקה של הזכויות הבסיסיות ביותר המ'גיעות לכל עובדת ועובד, למשל אי'הפ'רשה לפנסיה, היעדר תשלום או תשלום חלקי של שכר מינימום, פיצויי פיטורים, דמי הבראה ועוד. לצד זאת, ישנו גם מח'סור במידע לגבי זכויות נשים בעבודה, הן בקרב העובדות והן בקרב המעסיקים. עם פרוץ הקורונה, לא הופתענו לגלות שעובדות מהחברה החרדית נפגעו בצורה משמעותית יותר מעובדות ממגזרים אחר'ים. בתחילת הגל הראשון הושבתו 30%

לו ימים קשים לנשים. בכל תחומי החיים אנחנו שומעות שנשים נפגעות יותר מהמשבר הכלכלי, התעסוקתי והחברתי שגרמה הקורונה. אין ספק שהמשבר משפיע על כולנו, ועדיין, נשים, כקבוצה, נפגעו יותר רק בגלל שהן נשים. בגל הראשון 55% מהמובטלים היו נשים, בגל השני המספרים האמירו – 70% מדורשי האב'טלה הם נשים. משבר הקורונה החריף את אי'השוויון שקיים ממילא. אלא שעבור חלק מהנשים בישראל הקושי הוא כפול, משום שהמגדר שלהן מצטלב עם קטגור'יית זהות נוספת, למשל נשים חרדיות. ח' עובדת הוראה, פנתה לקו הפתוח של שדולת הנשים לקבלת סיוע משפטי חינם, לאחר שהמעסיק החתים אותה על הסכם עבודה חדש שבו לא תהיה זכאית לתשלום דמי מחלה בגין ימי בידוד עקב חשיפה לחולה מעבודה. גם לאחר שהסברנו לח' ולמעסיק את זכויותיה, המעסיק עדיין מסרב לשלם לה, למרות שדמי מחלה הם זכות שמגיעה לכל עור'בדת ועובד ולא ניתן להתנות אותה. ח', בדומה לכ' 40% מעובדות ההוראה החר'דיות, עובדת בעמותה חרדית פרטית ולא